Nieuwsbrief van

vrienden van
expertisecentrum
euthanasie

No. 12, winter 2022/23

Vrienden voor het leven

‘Ik wil euthanasie niet verheerlijken, maar ik ben blij dat ik mag gaan. Ik ben uitgestreden.’

Leonie Verschuur werd geholpen door Expertisecentrum Euthanasie

‘Ik vind het een eer dat ik mag gaan.’

Al sinds haar 11de kampt Leonie Verschuur met ernstig psychiatrische problemen. Ze is nu 35. Bijna ieder jaar werd ze opgenomen in een kliniek. Vaak gedwongen. En ontelbaar vaak probeerde ze zichzelf van het leven te beroven. In juni kreeg ze euthanasie. “Ik vind het een eer dat ik mag gaan.”

In het ruime Zuid-Hollandse appartement van Leonie borrelt de waterkoker –‘alle mensen die mij professioneel bezoeken, willen altijd thee’ – en staat het vol bloemen. “Best gek. Mensen die mij voorheen meden op feestjes omdat ze mij raar vinden, komen nu langs om afscheid te nemen. Heel bijzonder.” Leonie zit in een stoel met wieltjes. Ze is weer redelijk mobiel. “Ik heb tijden in een rolstoel gezeten omdat mijn benen het door een conversiestoornis plotseling niet meer deden.”

Aandenken

Leonie krijgt over een ruime week euthanasie en ze wil voor die tijd graag haar verhaal doen. “Als aandenken voor mijn ouders. Maar ook zodat anderen het kunnen lezen en mijn leven niet onopgemerkt blijft.” Het leven van Leonie is een aaneenschakeling van psychoses, opnames, isoleercellen, medicatie en wanhoop. “In groep acht hoorde ik al stemmen en zag ik dingen die andere kinderen in mijn klas helemaal niet zagen.” In eerste instantie wordt de diagnose borderline gesteld. Tegenwoordig wordt de ziekte van Leonie schizofrenie met paranoïde trekken genoemd.

> ‘Dat medicijn of die therapie is er nu nog steeds niet. Niets werkt.’

Als het in de brugklas van het vmbo misgaat – de 13-jarige Leonie snijdt zichzelf – krijgt ze een speciaal rooster zodat ze de hele dag op school is en goed in de gaten kan worden gehouden. Haar eigen ouders hadden daar de energie niet voor. Zij waren al hun tijd kwijt aan een zwaar verslaafde en agressieve zoon. Na een IQ-test wordt Leonie doorverwezen naar het speciaal onderwijs. En daar gaat het echt mis. “Ik moest daar leren klokkijken. Dat kon ik in groep 3 al! Dat maakte mij heel boos en opstandig.” De huisarts grijpt in en verwijst haar door naar de polikliniek kinder- en jeugdpsychiatrie van het Sophia Kinderziekenhuis in Rotterdam. Daar krijgt zij allerlei onderzoeken en beginnen de eerste experimenten om te ontdekken welke medicatie haar het beste helpt. Droog: “En dat medicijn of therapie is er nu nog steeds niet. Niets werkt.”

Herrie

Als Leonie psychotisch is, hoort ze stemmen die haar zeggen dat ze zichzelf kapot moet maken. Dat neemt ze in haar waan heel letterlijk. Ze stond meermaals op het spoor. Sprong voor de metro, en dwaalde verdwaasd rond op de snelweg. “Het is een wonder dat ik er nog ben.” Ze vertelt dat ze eens een hartstilstand kreeg terwijl ze elektroshocktherapie kreeg. “Ik heb tot nu toe alles overleefd. Daar maak ik mij wel zorgen over. Stel je voor dat de euthanasie ook mislukt. Ik heb daar nachtmerries over.”

Ik vraag haar wat er gebeurt als het misgaat in haar hoofd. “Als ik psychotisch word, zie ik de werkelijkheid niet meer. In mijn hoofd is het dan een enorme herrie. Er wordt geschreeuwd dat ik dood moet. Ik ga dan keihard met mijn hoofd tegen een muur bonken. Of zoals laatst, met een hamer op mijn hoofd slaan. Ik verlies iedere controle.”

Ondanks de enorme lijst met medicijnen die ze slikt, breken de psychoses er met regelmaat toch doorheen. En dat betekent politie, ambulances, naar de intensive care van een ziekenhuis en vervolgens een vrijwillige of gedwongen opname in een psychiatrische kliniek. En dan belandt ze met grote regelmaat in een isoleercel. Elke keer weer een traumatische ervaring. “Ik heb alle instellingen in Nederland ten zuiden van Utrecht in de afgelopen twintig jaar wel gezien.”

Ze vindt de hulp die ze in alle klinieken kreeg teleurstellend. “Ik voelde mij vaak niet serieus genomen.” En ze voelde zich vaak onveilig. Verschuur werd twee keer verkracht terwijl ze in een beschermde omgeving zat. “Ik heb beide keren aangifte gedaan, maar dat is op niets uitgelopen. Beide zaken werden geseponeerd. Naar mijn gevoel heeft de politie mij nooit serieus genomen omdat ik een psychiatrisch patiënt ben.” Als Leonie in 2014 ook nog in een rolstoel *Lees verder op pagina 2 >*

In dit nummer

Vlag
Column Willeke Stadtman

Afgewezen patiënten
Waarom eigenlijk?

In de praktijk
Huisarts Milo Warmerdam maakt kennis met euthanasie

Symposium
10 jaar Expertisecentrum Euthanasie

EE-oudgedienden
Nieuw initiatief

> vervolg interview belandt, vindt ze het mooi geweest. Ze neemt contact op met de toenmalige Levenseindekliniek en gaat in gesprek over euthanasie. “We hebben tot 2016 met regelmaat gesprekken gehad. In die twee jaar deed ik ook heel veel oefeningen en had ik een dieet waardoor ik af begon te vallen en weer kracht in mijn benen kreeg. Toen ik weer kon lopen, heb ik het euthanasietraject on hold gezet.”

Afscheid

Door corona kreeg ze een enorme terugval. “De structuur van het vele sporten viel weg omdat de sportscholen en zwembaden dicht gingen. En juist die structuur hield mij uit de kliniek. En hoewel ik toen ook elektroshocktherapie kreeg en heel veel pammetjes – slaapmedicatie en kalmeringsmiddelen – slikte, kreeg ik toch weer psychoses.”

> Ze weet dat ze gemist gaat worden. En sommigen pijn zal doen.

Het was haar moeder die na een zoveelste zelfmoordpoging zei dat ze liever had dat Leonie op een mooie manier afscheid van het leven zou nemen dan op een manier waarbij zij zichzelf heel veel pijn zou doen. “En ze zei ook dat het mijn ouders’ pijn zou verzachten als we voor mijn dood nog afscheid konden nemen van elkaar.” Daarop neemt Leonie weer contact op met Expertisecentrum Euthanasie. Want zelf is ze ook helemaal klaar met ‘de herrie in haar hoofd’. “Er is geen leven mogelijk met mijn hoofd. Ik maak mijzelf kapot. Na iedere psychose is er weer iets stuk in mijn brein. Ik kan mij steeds moeilijker concentreren.”

Ze vertelt dat ze slecht slaapt. En weinig energie heeft. Haar ouders wonen in de buurt en daar drinkt ze iedere dag koffie als ze aan het einde van de ochtend wakker wordt. Twee keer per week komt er een vrijwilliger die een rondje met Leonie en haar hondje Mira wandelt. “Dat hebben mijn ouders via een persoonsgebonden budget geregeld.” Het is vooral familie die ze ziet. “Ik heb geen vrienden. Alleen familie en bekenden komen bij mij langs.”

Als ik mijn spullen pak en weg wil gaan, drukt Leonie mij een plastic mapje met uitgeprinte A4-tjes in de hand. “Hier, een afscheidsbrief en verhalen die ik de afgelopen jaren schreef om duidelijk te maken wat er in mijn hoofd gebeurt. Lees maar. Dan snap je dat ik echt al heel lang niet meer wil.” De acht pagina’s maken duidelijk dat de 35-jarige op is. Niet meer kan. Ze weet dat ze gemist gaat worden. En sommigen pijn zal doen. Maar het idee dat het eindelijk rustig gaat worden in haar hoofd weegt op tegen dat verdriet. “Ik wil euthanasie niet verheerlijken, maar ik ben blij dat ik mag gaan. Ik ben uitgestreden.”

Expertisecentrum Euthanasie ontvangt een ongekend hoog aantal aanmeldingen. Voor patiënten die zich aanmelden met een psychische aandoening kan de wachttijd oplopen tot ruim twee jaar. Daarbij is het noodzakelijk dat er toestemming wordt gegeven om medische gegevens uit te wisselen met (voormalig) behandelend psychiater(s). Een eerste beoordeling van het euthanasieverzoek zal gedaan worden op basis van de medische gegevens en aanmelding, waarna er een uitnodiging kan komen voor het psychiatrisch spreekuur.

Foto: Martijn Beekman

Column

Leef mee met Willeke Stadtman, arts bij Expertisecentrum Euthanasie.

Vlag

Ze kan ons thuis niet ontvangen, thuis voelt ze zich niet veilig met vreemden in huis. In de spreekkamer van haar steun- en toeverlaat, sociaal psychiatrisch verpleegkundige Linda, kan het wel. We zitten tegenover haar in een kleine steriele kamer. Een frêle vrouw, sportief gekleed, schuchtere blik. Ze begint te ‘ratelen’ zodra we een vraag stellen. Mechanisch en monotoon, alsof ze de woorden van iemand anders heeft geleend. De woorden leiden een eigen leven, contact maakt ze nauwelijks, er is angst in haar ogen. Af en toe lijkt ze ons letterlijk te verliezen. Later zou ze zeggen dat ze ‘uitcheckt’ als het haar teveel wordt.

> Het was een trauma, dat haar leven veranderde.

Clara kan nog steeds niet begrijpen waarom het haar is overkomen. Ze was een gewaardeerde juf op de basisschool, iemand die een zwak had voor kwetsbare kinderen, omdat ze zelf ook een breekbaar kind was. Op haar 47e werd ze door een ouder beschuldigd van seksueel misbruik van haar dochtertje. Onterecht. Ze herinnert zich de paniek, de angst, de afwijzing, hoe de leiding van de school het af liet weten. Het was een trauma, dat haar leven veranderde. Ze was uitgerangeerd. Uit de rails gelopen. Stress, angst, paniek, en onrust namen bezit van haar en lieten haar niet meer los. Jarenlange behandelingen sloegen niet aan.

Na drie gesprekken mogen wij bij haar thuis op bezoek komen: we zijn geen vreemden meer. Ze is rustiger nu ze ons vertrouwt, ze wil graag op korte termijn euthanasie. “En ik weet al wat ik aantrek.”Het contact met haar zussen heeft ze hersteld. Ze snakt naar begrip voor haar besluit, naar erkenning van haar lijden. Maar erg gul zijn de zussen niet. Op de dag van de uitvoering zwaait de deur open, Clara staat in de deuropening en begroet ons hartelijk, ze lijkt bijna blij ons te zien. Linda is in de huiskamer, de zussen zijn er ook. Clara oogt opgewekt, trekt zich niets aan van het ongemak van de zussen. Als ze op bed ligt, en Linda haar hand vasthoudt, kijkt ze ons aan en zegt: “Weet je waarom ik dit rood-wit-blauwe shirt aan heb? Omdat vandaag de vlag uit kan.”

Standpunt Expertisecentrum Euthanasie

Euthanasie bij wilsonbekwaamheid

Hoe denkt Expertisecentrum Euthanasie hierover? Bij wilsonbekwaamheid op het gebied van de doodswens is het verlenen van euthanasie extra complex.

De hulpvrager kan door verandering in zijn persoon of in de omstandigheden aangeven geen euthanasie te willen. Dan is het in de praktijk niet meer mogelijk euthanasie te verlenen, ook al is het eerder in de wilsverklaring vastgelegd. Immers, voor de arts moet ook het actuele ondraaglijke lijden invoelbaar zijn.

De wilsverklaring geeft inzicht in hoe de hulpvrager bij het opschrijven van de wilsverklaring dacht over euthanasie en welk lijden voor hem of haar ondraaglijk is. Daarnaast is een wilsverklaring nuttig om aan te tonen dat een euthanasiewens al langer bestaat en biedt het een handvat om met arts en naasten te praten over het levenseinde. Belangrijk is dan ook om regelmatig de wilsverklaring te actualiseren en bespreken met de behandelaar.

In 2020 oordeelde de Hoge Raad dat een schriftelijke wilsverklaring in de plaats kan komen van een mondeling euthanasieverzoek. De wilsverklaring is echter geen vrijbrief voor euthanasie. De arts bepaalt of hij of zij het verzoek kan honoreren, waarbij hij of zij niet alleen tot de overtuiging moet komen dat het gaat om een vrijwillig en weloverwogen verzoek, maar ook aan de andere zorgvuldigheidseisen moet voldoen.

Informatie over wilsverklaringen is te vinden op de website van de Nederlandse Vereniging voor een Vrijwillig Levenseinde: nvve.nl

Hulpvragen bij Expertisecentrum Euthanasie in 2021, in procenten

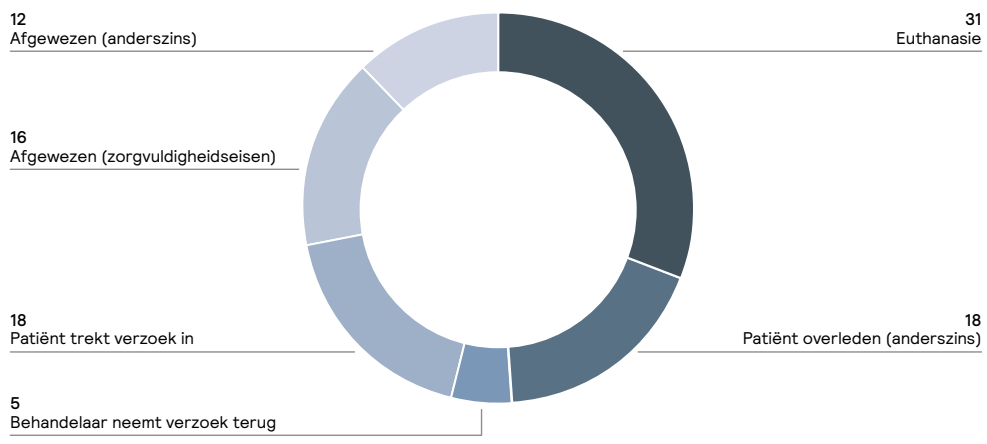

Bron: Expertisecentrum Euthanasie

Vraag & Antwoord

Waarom worden patiënten bij Expertisecentrum Euthanasie soms afgewezen?

Als iemand die ondraaglijk en uitzichtloos lijdt en een euthanasieverzoek heeft, zich bij Expertisecentrum Euthanasie meldt, wordt er begonnen met het opvragen van medische informatie.

Hiervoor is toestemming nodig van de hulpvrager; zonder toestemming, kan er geen onderzoek worden gestart. Als het dossier compleet is, volgt een triage. Er wordt op basis van de medische informatie en aanmelding gekeken of er voldaan kan worden aan de zorgvuldigheidseisen van de euthanasiewet. In deze fase worden hulpvragers afgewezen als ze niet aan de criteria (kunnen gaan) voldoen.

Na triage wordt er een team van een arts en verpleegkundige samengesteld, die meermaals op bezoek gaan bij de hulpvrager om de euthanasiewens te onderzoeken. In de onderzoeksfase blijkt of er sprake is van een vrijwillig en weloverwogen verzoek, van ondraaglijk en uitzichtloos lijden en wordt bekeken of er nog redelijke behandelopties zijn.

In deze fase trekken mensen zich soms terug uit de procedure omdat ze weer zin in het leven zien. Soms gaat de eigen arts met de patiënt een traject in (bijvoorbeeld met een consulent euthanasie van EE), soms worden patiënten afgewezen als de hulpvraag niet aan alle wettelijke criteria voldoet en soms gaan patiënten nieuwe behandelingen aan. Ook overlijden er gedurende de trajecten mensen, soms door suïcide of palliatieve sedatie, maar meestal aan een natuurlijke dood.

Heeft u ook een vraag voor Expertisecentrum Euthanasie?
Mail vrienden@expertisecentrumeuthanasie.nl. U krijgt altijd persoonlijk antwoord en mogelijk staat uw vraag de volgende keer in deze rubriek.

Even mailen met...

Milo Warmerdam

Waarnemend huisarts Milo Warmerdam volgde de nascholing 'euthanasie in de praktijk' die dankzij de steun van de Vrienden tot stand is gekomen. Hoe was het voor hem om in het begin van zijn carrière kennis te maken met euthanasie?

Sinds ongeveer een half jaar ben ik huisarts. Het einde van de opleiding was voor mij een punt van reflectie. Wat voor dokter ben ik tot nu toe geworden en hoe wil ik de komende jaren daar mee verder? Levenseindezorg is één van de onderwerpen die is langsgekomen. Het is voor mij als huisarts één van mijn kerntaken, maar het is niet gegeven dat je er voldoende ervaring in krijgt. Ik heb het geluk gehad in de afrondende fase nauw betrokken te zijn geweest bij een euthanasie die is uitgevoerd door één van de artsen van het expertisecentrum. Dat was voor mij een heel aangenaam traject, dat mij heeft gesterkt in de wens om het zelf ook te kunnen en willen doen.

Met die ervaring vanaf de zijlijn op zak kwam ik in mijn huidige werk in contact met een man met een heel reële euthanasiewens. Dat was voor mij de aanleiding om de nascholing te volgen, ik wilde graag goed beslagen ten ijs komen. Dat gold deels voor de praktische kant maar ik hoopte ook met collega's ervaringen te kunnen delen en er zo qua betrokkenheid stabiel in te staan. Voor mij heeft de nascholing juist die wensen heel goed in kunnen vullen, door het goede basisprogramma en doordat er zo veel ruimte was om ieders vragen en twijfels te bespreken.

Een paar weken later heb ik, met een ervaren collega op de achtergrond, op een waardige manier mijn patiënt kunnen verlossen uit zijn lijden. Niet alleen voor hem en zijn familie, maar ook voor mij als arts is het een heel betekenisvolle fase geweest. Dat is absoluut voor een deel te danken aan wat ik heb meegekregen uit de nascholing. Deze positieve ervaring bevestigt voor mij nog eens dat een euthanasie iets is dat ik belangrijk vind om te kunnen bieden voor mijn patiënten.

Opgevangen

'Dementie is pas erg als de dokter jou vergeet.'

Loesje

'Hé opa, ik ga je missen hoor. Maar je mag nu wel doodgaan want ik weet dat je nu niet blij bent.'

Column Eva Koenraadt
verpleegkundige in de wijkzorg

'De volgende keer ga ik als een slons, misschien dat 'ie dan anders reageert.'

Diny Kulderij
nadat haar neuroloog tegen haar zij dat ze er veel te goed uitzag om euthanasie te krijgen.

'De inzet van de consulent was niet mogelijk geweest zonder de jarenlange steun van de Vrienden.'

Sonja Kersten,
bestuurder Expertisecentrum Euthanasie

Symposium: 10 jaar Expertisecentrum Euthanasie

Op 12 oktober vierde Expertisecentrum Euthanasie haar 10-jarig jubileum met een symposium in het Singer Museum Laren. Het was een mooie middag met 175 collega's, oud-collega's en stakeholders. Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie waren er via een livestream bij. We blikken terug op het ontstaan, de veranderingen, en in het bijzonder de betekenisvolle verhalen.

Het symposium begon met een welkomstwoord van Sonja Kersten, bestuurder van Expertisecentrum Euthanasie. Zij blikte terug op het ontstaan van de Levenseindekliniek, die in 2012 startte. "Het is een organisatie die eigenlijk begon met een klein groepje mensen die het goede wilden doen, omdat ze zagen dat het nodig was, omdat er een behoefte was".

Onder leiding van dagvoorzitter Doortje Smithuijsen werden huidig bestuurder Sonja Kersten en voormalig bestuurder Steven Pleiter geïnterviewd. "We begonnen op 1 maart 2012. Er zaten mensen met een hulpvraag te wachten tot de Levenseindekliniek officieel van start ging", zegt Steven Pleiter. "We haalden het antwoordapparaat er om half tien 's morgens af en men begon meteen te bellen. Die dag is het niet meer stil geweest."

Een nieuwe naam

In 2019 is de Levenseindekliek van naam veranderd naar Expertisecentrum Euthanasie. Het expertisecentrum heeft de afgelopen tien jaar meer dan 24.000 keer een verzoek om hulp binnengekregen. Bijna tweeduizend keer is er een consulent euthanasie ingezet: een arts of verpleegkundige van het expertisecentrum die een huisarts, psychiater of specialist ouderengeneeskunde helpt om zelf een euthanasieverzoek van hun patiënt op te pakken. Hier wordt ook voluit op ingezet omdat het expertisecentrum weet dat patiënten het liefst door hun eigen behandelaar geholpen worden. Tijdens het symposium werd daar ruimschoots bij stilgestaan met ervaringsverhalen van behandelaars.

Orgaandonatie

In de middag spraken Constance de Vries (arts) en Ans Duteweert (sociaal psychiatrisch verpleegkundige) – consulenten bij Expertisecentrum Euthanasie – over orgaandonatie bij euthanasie. De patiënten van Constance de Vries, twee zussen, beiden met psychisch lijden, gaven al bij het eerste gesprek aan de wens te hebben hun organen te doneren. Orgaandonatie betekent in principe dat je niet thuis overlijdt maar in het ziekenhuis. Je kunt organen en ook je hart doneren, of je lichaam ter beschikking stellen aan de wetenschap. De coördinatie van orgaandonatie is in handen van een transplantatiecoördinator van Nederlandse Transplantatie Stichting (NTS). Deze regelt alles met het ziekenhuis. Organen van mensen die euthanasie gekregen hebben, gaan uitsluitend naar mensen in landen waar euthanasie is toegestaan. Voor de zussen die Constance begeleidde, verschilde het euthanasietraject omdat één van hen per se thuis wilde overlijden. Twee sterke, maar heel kwetsbare vrouwen, die kozen voor euthanasie en tot aan hun eind de regie in eigen hand hadden.

> We blikken terug op het ontstaan, de veranderingen, en in het bijzonder de betekenisvolle verhalen

Ans Duteweert ondersteunde als consulent een huisarts die nog geen euthanasie had uitgevoerd en die zoals Ans het zei, "de ballen heeft gehad" dit traject aan te gaan. Het ging om euthanasie van een 56-jarige man met familiaire Alzheimer. Deze lichamelijk gezonde man was tot aan zijn overlijden heel duidelijk dat hij zijn organen wilde doneren. Ans: "Het was een ongelooflijk indrukwekkend proces; zowel de casuïstiek als het logistieke traject dat volgt op het overlijden. Deze man heeft ondanks zijn ellende zoveel mensen een nieuw leven kunnen geven. De huisarts heeft in rust en met vertrouwen haar patiënt een menswaardig eind gegeven. Het was echt heel mooi om daarbij te kunnen ondersteunen."

Psychisch lijden

Ook twee externe behandelaars kwamen aan het woord: huisarts Mariette Hennekens en psychiater Cari van Slooten. Beiden werden ondersteund door een consulent van Expertisecentrum Euthanasie bij een patiënt met psychisch lijden. Cari: "Ik voelde me onzeker over het traject maar wilde wel het verzoek van mijn patiënt verkennen. Als ik het niet doe, wie dan? Ik ken hem al zoveel jaren. Waarom zou ik niet ook dit laatste stukje zorg verlenen?" Voor Mariette was het van grote waarde om in zo'n complex en langdurig traject gesteund te worden door een consulent: "Het heeft me ontzettend geholpen om te groeien naar deze euthanasie. Ik had wel ervaring maar niet met psychisch lijden. Met name de toetsing van de wilsbekwaamheid riep bij mij veel spanning op."

Betekenisvol werk

Bestuurder Sonja Kersten kijkt terug op een bijzondere bijeenkomst met indrukwekkende, rake verhalen en fijne ontmoetingen. "De verhalen van vandaag deden mij weer beseffen dat het werk dat wij als expertisecentrum doen heel betekenisvol is. Het is heel bijzonder om op een integere en humane wijze mensen te mogen verlossen van hun lijden."

"Het werk van Expertisecentrum Euthanasie en met name de inzet van de consulent was niet mogelijk geweest dankzij de jarenlange steun van de Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. Naast dat wij hen bedanken, bedanken we ook onze collega's en sprekers."

Kijk het hele symposium terug via expertisecentrumeuthanasie.nl

Vriendenbijeenkomsten en webinars

Een terugblik

In 2022 hebben de Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie een drietal bijeenkomsten georganiseerd. Twee vriendenbijeenkomsten en een webinar. Op onze vriendenbijeenkomsten en webinars leggen wij uit wie wij zijn, wat wij doen en hoe het er met de organisatie voor staat. U hoort praktijkverhalen van artsen en verpleegkundigen verbonden aan het expertisecentrum en u heeft volop gelegenheid om vragen te stellen. Kijk nu de bijeenkomsten van het afgelopen jaar terug.

Webinar 25 maart 2022

De verschillende wegen naar het levenseinde worden besproken. Wat is het verschil tussen palliatieve sedatie en euthanasie? Wat houdt de Euthanasiewet in en wat zijn de zorgvuldigheidseisen? Arts Lous Konijnenberg deelt praktijkvoorbeelden en beantwoordt deze vragen.

Vriendenbijeenkomst 19 augustus 2022

Tijdens deze vriendenbijeenkomst staan er twee thema's centraal: duo-euthanasie en euthanasie bij dementie. Arts Willeke Stadtman vertelt hoe het eraan toe gaat bij een duo-euthanasie. Een terugkerend thema – euthanasie bij dementie – wordt besproken door arts en consulent euthanasie Yvonne van Ingen.

Vriendenbijeenkomst 28 oktober 2022

Psychiater Kit Vanmechelen deelt praktijkverhalen over euthanasie bij psychiatrie. Gerard Baltus, consulent euthanasie, deelt verhalen over wat hij in de praktijk tegenkomt rondom euthanasie bij een stapeling van ouderdomsaandoeningen.

Deze uitzendingen kunt u terugkijken op

expertisecentrumeuthanasie.nl/vrienden

Volgend jaar zijn wij weer terug met nieuwe vriendenbijeenkomsten en webinars met nieuwe thema's.

nieuw initiatief

Oudgedienden van Expertisecentrum Euthanasie

De stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie heeft een nieuw initiatief in het leven geroepen voor oudgedienden van het expertisecentrum. Oud-medewerkers blijven zich verbonden voelen na het beëindigen van hun activiteiten. Hiervoor wordt het inititatief "EE-Oudgedienden" opgezet. De bedoeling is om één of meerdere keren per jaar een ontmoeting te organiseren. Dan kan stilgestaan worden bij ontwikkelingen binnen Expertisecentrum Euthanasie en in het werkgebied. In februari 2023 zal voor het eerst een bijeenkomst worden georganiseerd waarbij de oudgedienden elkaar kunnen ontmoeten. De stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie faciliteert de EE-oudgedienden en neemt de organisatie ervan op zich samen met enkele oudgedienden.

Steun ons: word vriend.

Met uw hulp kunnen wij:

- De continuïteit van euthanasiezorg garanderen
- Interne ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie ondersteunen
- (Huis)artsen begeleiden bij euthanasietrajecten
- Nascholing voor (huis)artsen aanbieden
- Wetenschappelijk onderzoek doen
- Voortdurend werken aan maximale zorgvuldigheid
- Kennis over euthanasie en levenseinde bij vrienden versterken

Als vriend ontvangt u uitnodigingen voor vriendenbijeenkomsten met actuele thema's. Ook krijgt u drie keer per jaar de nieuwsbrief *Vrienden voor het Leven* toegestuurd, met nieuws en informatie over de euthanasiezorg en ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie.

Doneer via NL36 TRIO 0391 1048 45 t.n.v. Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie o.v.v. 'gift'. Elke bijdrage is van harte welkom.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie heeft een ANBI-status, waardoor uw donatie fiscaal aftrekbaar is en uw steun voor honderd procent ten goede komt aan Expertisecentrum Euthanasie.

Meer informatie over donaties, schenkingen, legaten en erfstellingen vindt u op onze website: expertisecentrumeuthanasie.nl/vrienden.

Ook vriend worden? Schrijf u in via expertisecentrumeuthanasie.nl/vriend-worden. U kunt ook de QR-code gebruiken.

Geef uw e-mailadres door!

De nieuwsbrief 'Vrienden voor het leven' verschijnt drie keer per jaar. Tussendoor houden we ook graag contact met u, bijvoorbeeld om u uit te nodigen voor (digitale) vriendenbijeenkomsten. Hiervoor hebben we uw e-mailadres nodig. Wilt u dat aan ons doorgeven? Stuur een e-mail naar vrienden@expertisecentrumeuthanasie.nl.

Colofon

No. 12, winter 2022

Vrienden voor het leven is een uitgave van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. De nieuwsbrief verschijnt drie keer per jaar (papier en digitaal). Donateurs ontvangen de nieuwsbrief gratis.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE)
Antwoordnummer 286, 1800 VB Alkmaar
070 891 26 21 (ma t/m vrij van 8.30 tot 17.00 uur)
vrienden@expertisecentrumeuthanasie.nl
expertisecentrumeuthanasie.nl/vrienden

Redactie Lobsang Jap-A-Joe
Aan dit nummer werkten mee: Willeke Stadtman, Marloes Elings, Noesja Hoffschlag, Marijke van Moll
Fotografie Maartje Geels, Martijn Beekman
Vormgeving Studio Het Mes
Drukwerk en verzending MEO

Copyright Teksten uit deze nieuwsbrief mogen uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie worden overgenomen.